

Tu

Zorica Latcu

Pe ce Te-am cunoscut? Nu Te-am vazut
Si nu Te-am auzit; dar am stiut
Ca Tu erai Acela... N-am simtit
Nici falfairea hainei; neclintit
Era in casa totul si inecat
In bezna, cand deodata s-a miscat
Ceva, dar n-am stiut: in mine fu
Miscare, sau in juru-mi. Stiu ca Tu
Ai fost Acela. Nu, n-ai stralucit
In slava mare, nici nu Te-ai ivit
Sa-mi dai sa-ti pipai urmele de cuiu.
Dar Te-am simtit si n-as putea sa spui,
Cum ai venit si iarasi, cum Te-ai dus.
Simteam ca o putere de nespus
Ma-nvaluie, rapindu-mi suflul tot
Al vietii in varteju-i. Cum nu pot
Sa scriu, pe ce Te-am cunoscut? Orbit,
Tot sufletul imi tace ca un schit...
Pe ce cunosti ca-i zi, chiar de nu vezi,
Si stii ca-i noapte, chiar daca veghezi?
Putea-voi sa gasesc vreun de-al Tau,
Cand gandul, ametit, se pierde-n hau,
Si-n minte-abia de pot sa-l mai cuprind?
Ce punte pana la Tine voi sa-ntind,
Pe care Tu sa vii, senin in jos?
Eu te-am simtit asa de luminos
Ca n-am putut sa vad. O vreme-am stat
Cu ochii-nchisi ca moarta. Nemiscat
Ai stat si Tu in mine, undeva,
Si eu in Tine. Dragostea era
Aceasta neclintire? Nu mai stiu...
Dar mi se pare lumea un pustiu
Si ziua, intuneric nesfarsit,
De cand in noapte, Doamne, Te-am simtit,
Atat de aproape. Dragostea era?
Stateam pierduta-n Tine, undeva,
Invaluita cald in Dumnezeu ...
Si Tu erai in mine, Doamne-al meu!